

Neděle 3.2.2013 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Žalm 1: „Co je v životě nejdůležitější?“

Už je to hodně dlouho, co se lidstvo učí žít svůj život. A za tu dlouhou dobu vyzorovali lidé některé věci a zákonitosti, které si předávají. Lidová moudrost je plná takových životních zkušeností, na které se vyplatí pamatovat. „*Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá*“. „*Kdo jinému jámu kope, sám do ní padá*“. „*To, co člověk rozsívá, to také sklídí*“. „*Každý svého štěstí strůjcem*“..... Jednu důležitou životní zkušenost, která má obecnou platnost, vložil autor žalmu do úvodní kapitoly své knihy. Je to píseň o těch, kteří se ve svém životě rozhodli pro cestu s Bohem.

1. Život, který žijeme

Blahopřání posíláme lidem většinou k nějaké mimořádné příležitosti. Tehdy, když něčeho dosáhli, když se jim v životě něco povedlo. V 1.žalmu nám Bible ukazuje na lidi, jejichž životní výhrou je to, že dokázali „vystoupit z řady“, že jdou proti proudu. Vydali se cestou, po které nejdou všichni, ale jen někteří. K takovému statečnému postoji žalmista blahopřeje. Něco takového není úplně jednoduché, vyžaduje to hodně vnitřní síly, pokud někdo nechce splynout s davem. Problém je v tom, že se od rána do večera pohybujeme mezi lidmi, kteří žijí bez Boha a bez víry. Slyšíme kolem sebe obecně přijímána hodnocení a rady a vůbec si neuvědomujeme, jak nás to pomalu nahlodává, ovlivňuje, mate a svádí. Tyto pohledy a různé lákavé nabídky se k nám dostávají prostřednictvím tisku, nejrůznějších médií a sociálních sítí, bulváru či reklamy. To jsou ty *rady svévolníků*, ve kterých slyšíme, že není třeba se ohlížet na druhé, že je důležité prosazovat vlastní zájmy. Tyto postoje se nám ukládají do paměti a dostávají do našeho srdce. Čím dřív si v tom uděláme jasno, tím lépe. Už tady se rozhodujeme, co budeme dělat a jak budeme žít, zda se budeme řídit radami Ježíše Krista.

Hned ten začátek našeho textu mluví o tom, jakou je to pro život obrovskou výhodou, když člověk dokáže zůstat sám sebou mezi lidmi, kteří uvažují jinak. Když si dokáže uchovat vnitřní svobodu a nezávislost a nepodlehne pokušení jít cestou nejmenšího odporu. Jak se to může podařit? Tak, že se drží životních zásad a principů, které přijal jako křesťan za své.

2. Zápasy, ve kterých stojíme

Ze zkušenosti ovšem víme, že není snadné odolávat různým vlivům a přemáhat zlo, se kterým se setkáváme. Když se v pokušení, v nějakém konkrétním zápase necháme zlomit, pak „*vstupujeme na cestu hříšníků*“. To už se aktivně zapleteme do zlých věcí. Pod vliv hříchu se nedostáváme až tehdy, když se dopustíme kriminálního činu. Stejně jako jiní lidé jsme opakovaně v situacích, kdy je pohodlnější mlčet, říct polopravdu anebo zalhat. Potřebujeme vnitřní sílu od Boha, pomoc Ducha svatého k tomu, abychom se zachovali jako křesťané.

Takové vnitřní zápasy vedeme na různých frontách. Řešíme otázky, jak dobře využít čas, jak ho rozdělit mezi práci, rodinu a zájmy. Velmi často rozhodujeme, jak naložíme s penězi, jak vyřešíme daně, jak zaplatíme půjčky nebo dluhy. V práci na nás doléhá odpovědnost a my se ptáme, jak s ní máme naložit. Pak je ještě oblast vztahů k lidem, kde je to neméně důležité, abychom jednali moudře, citlivě a pravdivě. Už od biblických dob víme, že věřící lidé hledali na svých cestách a ve svých zápasech světlo a pomoc u Boha, volali k Němu a prožívali

vyslyšení svých modliteb. Od dob Ježíše Krista víme o tom, že je možné s důvěrou v Boží vysvobození přemáhat pokušení a hřích v různé podobě. - Ovšem vůbec to nejhorší je „*sedávat s posměvači*“. Posměvači v biblickém smyslu jsou lidé, kterým není nic svaté. Kašlou na zákony, neuznávají pravidla, pohrdají právem a Pána Boha přehlížejí. Jak často se s tím v životě setkáváme, kolik takových příběhů a postojů kolem sebe vidíme?! Děje se to všude – vidíme to u obyčejných lidí/sousedů, ale pak také u lidí vlivných a výše postavených jako jsou ředitelé firem, poslanci či politikové.

3. Východiska, která hledáme

Jako křesťané žijeme mezi nevěřícími lidmi. To není ani neštěstí ani smůla, to je Boží záměr. Je to součást našeho života s Bohem a pro Boha, že žijeme jinak také před lidmi, kteří Krista neznají... Pán Ježíš nás chce a potřebuje mít mezi lidmi. Je to naše misijní příležitost.

Když sledujeme biblický text dál, čekali bychom možná návod, v čem se chová člověk, který počítá s Bohem, jinak. Jenže nic takového zde nenajdeme! Autor žalmu naši pozornost odvádí jinam: ukazuje na něco velmi osobního, na zaměření našeho srdce. Chce nám říct, že to správné nasměrování života začíná v našem soustředění na Boha. Je to příjemné a milé zjištění, že nás žalmista nementoruje, že nám nic nepřikazuje a že od nás vlastně ani nic nechce! Jen nám dovoluje nahlédnout do soukromí člověka, který počítá s Bohem a stojí na Jeho cestě. Odvahu, sílu a inspiraci k životu proti proudu čerpá takový člověk v rozhovoru s Bohem, ve společenství s Ním. To je vlastně to nejdůležitější a rozhodující, co dělá člověka člověkem – že naslouchá Bohu, Božímu hlasu a odpovídá na to v modlitbě i životem. Všechno ostatní je druhořadé – všechno ostatní se od toho odvíjí.

Když slyšíme o tom, že si někdo „*oblíbil Boží zákon a nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci*“, představíme si možná mnicha, poustevníka nebo kněze. Ti ať to tak dělají, ti mají na to čas a náladu. Přemýšlet nad Biblií dnem i nocí?! To není nic pro normálního křesťana! Opravdu není třeba přehánět a trávit bezesné noci nad otevřenou Biblií! Jenže Pán Bůh zde nepromlouvá k nějaké duchovní elitě a náboženské kastě. On nechce mít z nás náboženské fanatiky, kteří jsou v normálním životě nepoužitelní. Jemu jde o to, abychom jako věřící zvládali život se všemi tlaky a výzvami co nejlépe. Bez Něho to ovšem nepůjde!

Pro náš život má klíčový význam naslouchání těm správným hlasům a moudrým rádcům. Boží slovo je živé a má moc podržet nás na správné cestě. Ježíš Kristus je takový moudrý učitel. Nad Jeho slovy lidé kroutili hlavami už kdysi dávno. To ještě nevěděli, že On je Boží Syn a náš Zachránce a tak se ptali: „*Odkud to ten člověk má?*“. A apoštolové to u Ježíše zažili na vlastní kůži a pojmenovali výstižně: „*Ty máš slova věčného života!*“. Právě Boží a Ježíšovo slovo to je slovo, které nám ukazuje na Boží možnosti a pomáhá v různých situacích vidět Boží východiska. Myslím na odpuštění tam, kde je nesmířlivost, na lásku, kde je plno nenávisti, na pomoc druhým, kde je normální myslet na sebe. Bez Ježíšova slova a vedení Ducha svatého můžeme v životě zabloudit a v džungli dnešního světa ztratit směr i hlavu. Jaké to má pro život důsledky, když člověk dá na Boží rady a dívá se na Ježíše jako spolehlivou autoritu, ukazuje obraz stromu. „*Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas*“... Kdo by nechtěl vidět za sebou „*kus dobré práce*“, život, za který se nemusí stydět? Myslím, že každý. Boží přítomnost v životě člověka je jako takový pramen, který dává život. Zakotvení člověka v Boží pravdě, v Božím slově působí divy a přináší nové věci. To je Boží pozvání a povzbuzení, které máme dnes slyšet.

Bronislav Kaleta